

KHAR, ZVANÝ DÉMON - OD ZROZENÍ PO PRVNÍ SMRT Z RUKOU TARANISE

Jan „Čenis“ Galeta

„Možnost volby je nejstrašlivějším prokletím i nejnádhernějším požehnáním zároveň.“ Khar er Kiralon

Khar se narodil v roce –5798 k. l. na Arvedě, původní planetě Arvedanů, kroužící kolem stejného slunce jako Asterion, jen na vzdálenější oběžné dráze. Jeho celé jméno, dnes zapomenuté, znělo Khar er Kiralon. Pocházel z mocné a vlivné rodiny, a právě toto zázemí mu umožnilo plně rozvinout veškeré dovednosti, které v sobě již od narození měl. A že jich bylo požehnaně. Khar byl nadmíru schopný jak v tělesných, tak duševních disciplínách. Byl nadmíru vynikajícím vědcem, magikem, bojovníkem, stratégem, ale i zpěvákem, malířem či básníkem. Dálo by se říci, že vše, na co sáhl, se mu dařilo. Tedy krom jediného. Byly to city a mezilidské vztahy, které naprosto nezvládal. Tato stránka lidskosti jako by mu zcela unikala, nechápal ji a i tím vlastně vynikal v arvedanské společnosti. Khar sám si nikdy nedokázal najít a získat přátele a měl mnohé rozepře se svými rodiči Reanalinem a Maravanou, s nimiž se nakonec zcela rozešel ve zlém. Krátce poté jeho rodiče zemřeli, tak jako statisíce dalších Arvedanů, na zkázu, která v té době trápila celou jejich planetu, a Khar se nikdy nevyrovnal s tím, že se s nimi nesmířil, neboť přes vzájemné neshody mu na nich záleželo.

Jediný, kdo o sobě snad mohl říci, že je Kharův přítel, byl jeho mladší bratr a jediný sourozenec Lankar. A Khar věděl, že si bratrovo přátelství nezaslouží, protože to byl většinou Lankar, kdo byl terčem jeho hněvu a zloby. Pohádali se nespočetněkrát a několikrát se dokonce tvrdě porvali. Přesto Lankar Khara miloval, snášel jeho výbuchy vzteku na celý svět a uklidňoval jej a usměrňoval jeho talent k užitečným věcem.

Ještě pochumnější než vztah k rodičům byly Kharovy vztahy se ženami. Ctítelek měl stovky, protože dokázal dosáhnout všeho, co si záměnil, byl pohledný a obdivovaný. Několikrát měl dokonce pocit, že se zamiloval, ale každý vztah skončil fiaskem. A Khar si byl dobře vědom, že jeho vinou. Jeho přítelkyně buď nedokázaly ustát jeho nálady, nebo naopak přišly Kharovi příliš nedokonalé. Dokonalost je totiž něco, co Khar hledá a čeho se snaží dosáhnout po celý svůj život. Ovšem každý nepovedený vztah na Kharovi zanechal šrámy, a protože neměl a nemá ve zvyku vylévat někomu své srdce, vše pečlivě dusil v sobě, kde to doutnalo a čekalo na výbuch.

Díky Lankarovi upřel všechny své síly na boj se zkázu, která stravovala jeho rodný svět i jeho národ, a dařilo se mu s ní úspěšně bojovat. Někdy spolupracoval s jinými mocnými Arvedany té doby: Iariamem er Eamur, pozdějším Aurionem, s Pireanil, která byla tou z jeho přítelkyň a milenek, jež s ním vydržela nejdéle – posléze se z ní stala Paní hvězd Sirril, s Alevinarem, jedním z „aspektů“ budoucího Finwalura, avšak nejvíce s Haldukarem, z něhož se stal Faeron Mnohem častěji však pracoval sám, protože se nedokázal s ostatními shodnout a měl s nimi mnohé hádky. Vytvářel mocné artefakty, které pomáhaly Arvedanům (ale krom toho vyrobil tehdy i krystal, do kterého obtiskl obraz své duše a svěřil jej služebníkům a věrným stoupencům, které už tehdy měl), dělil se o své znalosti se studenty na mnoha univerzitách, bohatstvím své rodiny ulehčoval život těm, kteří se nakazili onou zkázonosnou chorobou, která zachvátila Arvedu, vedl války doboyačné i obranné. Za tyto jeho činy jej mnozí obdivovali a chválili, ale Khar to nedělal pro ostatní, nýbrž pouze pro sebe. Vždy se snažil z pomoci jiným něco získat, byť by to měl být jen respekt a obdiv. Dlouhé roky ale pracoval s Haldukarem na projektu záchranu Arvedanů útekem z Arvedy a mimo jiné také díky Kharovi mohl Haldukar tento projekt úspěšně dotáhnout do konce.

Než se ale mohl toho zdárného konce dočkat, zachvátila jej samotného zkáza a roku –5237 k. l. poprvé zemřel. Jak je známo, byl pak předvolán před Stvořitele a obdržel nabídku stát se Aurionem. A ačkoliv to byl návrh, který nepřipouští odmítnutí, Khar tak učinil, čímž do světa ovládaného pevným a daným osudem vnesl možnost volby a uprchl před Stvořitelem do Stínového světa Arvedy. Tam vyčkával, dokud jeho služebníci na Arvedě konečně nenašli vhodné tělo, které by si mohl zabrat. Šlo o mladého muže jménem Varial, bez rodiny a s pár přáteli, které Kharovi následovníci zavraždili. Poté, co služebníci zavěsili Varialovi kolem krku krystal s obrazem duše, Khar vypudil duši onoho mladého nešťastníka z jeho těla a usadil se v něm. Stal se tak vlastně prvním temným duchem a prvním temným bohem v historii.

Stínový svět Arvedy býval zcela jiný, a přece podobný tomu asterionskému, a i když tam nebyli sarifágové, kteří by ho pronásledovali, narazil tam na jiná nebezpečí. Na druhou stranu zde získal všelijaké vědomosti a nabytí moci i sebevědomí. Když se vrátil, zjistil, že ve Stínovém světě strávil mnoho desetiletí, neboť rokem jeho návratu byl rok –5037 k. l. V této době už byl útěk zbytku Arvedanů z Arvedy plně připraven a všichni z vyvolených byli povoláni Stvořitelem, stali se Sedmnácti bohy a odešli do Stínového světa Asterionu, kde se připravovali na boj s korullskými bohy. Khar tak byl nejmocnějším tvorem na Arvedě a nastalé situace náležitě využil. Odhalil v novém těle všem svou totožnost a jeho návrat Arvedané považovali za dar Stvořitele, protože Khara obdivovali a zbožňovali. Khar tohoto přesvědčení zneužil, svezl se na něm a získal vůdčí pozici v organizaci a velení evakuace. Pouze Ertaron (budoucí císař arvedanské říše na Asterionu) mu nedůvěřoval. Také mu záviděl a nenáviděl ho, protože původně měl být vůdcem svého národa on. Nakonec se ale oba alespoň naoko před veřejností usmířili, rozdělili si kompetence a doufali, že jejich cesty se navždy rozejdou tím, že Khar bude velet evakuaci na Modrý měsíc a Ertaron na Asterion.

Kdyby byli na Asterionu nezaujatí historikové, jako že nejsou (čímž nijak neshazují názory znamenitých dějepisců, jako jsou Leila z Boševalu, Bára Plaňková či Jan z Bůrova), řekli by, že v případě Khara a Ertarona se jednalo o nerovné, a přesto o soupeření vyrovnané. Khar již tehdy byl ve své podstatě bůh, navíc muž nadaný obrovským intelektem a mocí. Oproti tomu Ertaron, sice mocný mezi obyčejnými Arvedany, ale přitom jeden z nich, muž z lidu. Tady byla ta nerovnost, protože Ertaron se Khaorvi nemohl vyrovnat snad v žádném ohledu. Výjimka byla pouze jedna, a to politika. A právě na tomto poli se oba utkali a zde byl jejich zápas vyrovnaný. Koneckonců na Modrý měsíc Arvedané původně vůbec neměli v plánu cestovat, byl to Kharův nápad, pro který svým vlivem získal mnoho Arvedanů a který si prosadil proti Ertaronově vůli.

Cesta přes meziplanetární prostor nebyla bez nástrah, ale přesto roku –5010 k. l. dorazila flotila na Modrý měsíc, který všichni, včetně Khara, považovali za místo, kde najdou klid a mír. Brzy ale poznali, že se mýlili. Oblast, ve které přistáli byla totiž teritoriem rasy, která byla později pojmenována vznešení elfové. Tato rasa považovala Arvedany zcela přirozeně za vetřelce a hlavně, byla dostatečně vospělá a silná, aby jim mohla s úspěchem vzdorovat. K tomu však došlo až za nějaký čas. V prvních letech se Arvedané jen těžko orientovali v tak divokém a odlišném prostředí, jaké pro ně Modrý měsíc představoval. Přesto vystavěli město Loimanar a osídlili jeho blízké okolí. Khar se stal jejich vůdcem, ačkoliv nepřijal žádný oficiální titul, pouze stál v čele vládnoucí rady. Jejich první kontakty se vznešenými elfy byly ještě víceméně přátelské, ale plné obav, ostychu a předsudků. V roce –5007 k. l. elfové náhle bez vysvětlení a z pohledu Arvedanů bezdůvodně vyklidili širokou oblast v okruhu Loimanaru. Arvedané to brali jako dar a začali houfněji opouštět bezpečí Loimanaru, stavět další města a osidlovat volnou zemi.

Tento pionýrský čas trávil Khar pohroužen do bádání, často společně se svým bratrem. Už tehdy se zabýval tím, čím se později nechvalně proslavil, tedy magickými mutacemi. Tehdy ho ale zajímalo hlavně přizpůsobení typických arvedských rostlin ekosystému Modrého měsíce a

naopak uzpůsobování rostlin a zvířat z Modrého měsíce pro potřeby Arvedanů. Tehdy také složil své nejkrásnější dílo, tklivou píseň Žalozpěv za Arvedu (její melodie, nikoliv slova, je dodnes známa ve Čtyřech královstvích, ačkoliv nikdo nemá ani tušení, kdo je jejím tvůrcem). Zabrán do výzkumů ve sklepeních svého domu v Loimanaru zanedbával své povinnosti v radě a ztrácel přehled o dění ve společnosti i o postupu kolonizace. Zato ale objevil mnohé postupy, které použil později na Asterionu pro zcela jiné účely. Během té doby zabrali Arvedané na Modrém měsíci velké území a postavili asi dvacítku měst (jedno se dokonce jmenovalo Kharalion na Kharovu počest). Ovšem někdy kolem roku –4990 k. l. začaly první útoky vznešených elfů na arvedanské samoty a byly to útoky, po kterých nezůstával nikdo živ, navíc v tomtéž roce vznešení elfové zničili lodě, v nichž Arvedané na Modrý měsíc dorazili, a odřízli jim tak ústupovou cestu. Tehdy členové rady apelovali na Kharu, aby se opět ujal své vedoucí role a postavil se do čela svého národa. On ale odmítl, protože byl na prahu objevu, který ho mohl posunout dál na jeho cestě k dokonalosti, a toho se nehodlal vzdát. A tak zatímco dál pracoval, napadli roku –4985 k. l. vznešení elfové město Feilarin a to způsobem, jakému se Arvedané nedokázali bránit. Feilarin byl zničen, srovnán se zemí a všichni v něm zabiti. Ale ani to s Kharem nepohnulo. Teprve roku –4979 k. l., když elfové dobyli Termanil, opustil Khar své výzkumy a vydal se do boje. Obráně Termanilu totiž velel jeho bratr Lankar a při jeho pádu byl zabít, jako ostatně všichni obyvatelé a obránci města. Teprve bratrova smrt Khara vyburcovala natolik, aby se postavil opět do čela svého lidu. Sebral mohutný oddíl svých nejvěrnějších a nejschopnějších a následujícího roku s nimi provedl tvrdý výpad na elfí území. Šlo vůbec o první ofenzivní akci, kterou Arvedané v této válce provedli. Kharovi se podařilo probít hluboko do teritoria obývaného elfy až k jednomu z jejich sídlišť. Tam pak spatřil věci, které si nedokázal představit ani on, i Stínový svět vedle světa vznešených elfů vypadal jako známé místo. Za cenu obrovských ztrát se probíjeli tímto sídlištěm, a protože Khar dobře věděl, že informace jsou pro přežití mnohem důležitější než prosté vojenské vítězství, zajali jeho lidé několik desítek vznešených elfů. Krom toho také zcizili několik artefaktů (o jejichž fungování zatím neměli ani potuchy, ale cítili jejich moc) a hlavně se Zurkhenovi (budoucímu drakočlověku a míšenci Arvedanky a vznešeného elfa – takových míšenců se narodilo několik desítek v letech prvních kontakt elfů a Arvedanů) podařilo přesvědčit smečku modrých vlků, kteří elfům museli sloužit, aby se přidali na stranu Arvedanů. Na těchto jízdách zvířatech pak zbytek Arvedanů prchl zpět do Loimanaru.

Khar následně podroboval své zajatce krutému psychickému i fyzickému mučení, aby z nich dostal co nejvíce informací. Zdá se, že právě a teprve tehdy se začala jeho povaha měnit. Khar sice nikdy neváhal spáchat zlo, když mu to mohlo přinést užitek, ale nyní, zaslepen pomstou, si liboval v bolesti a utrpení svých vězňů. Arvedanům se mezitím, pod vedením Zurkhena i jiných, dařilo zpomalit postup vznešených elfů. Ti byli jednak v šoku z útoku na své domovy, a navíc síly vyvážili i modří vlci (na stranu Arvedanů se postupně přidaly i další smečky). Khar pochopil, že jedinou nadějí na záchranu je útek na Asterion, a přesvědčil o tom i ostatní. Na základě znalosti Arvedanů, zajatých elfů i ukradených artefaktů v roce –4976 k. l. začala budovat meziplanetární brána, kterou chtěli Arvedané přejít na Asterion za svými příbuznými. Khar na ni se svými pomocníky a s elfy, jejichž myslí pevně ovládal a držel na vodítku, pracoval dlouhá léta, během kterých Arvedané ztráceli město za městem, osadu za osadou, život za životem. Nakonec v roce –4863 k. l. byla brána v podobě cesty, lemované různými sochami, postavena a Arvedané se začali přesouvat na Asterion. Zbyla snad jen desetina z těch, kteří na Modrý měsíc původně dorazili, ale většině se podařilo bezpečně dostat na Asterion. Jako poslední branou procházeli Zurkhen s Kharem, když předtím přesvědčili modré vlky, aby odešli také.

Na Asterionu nebyli uvítáni vůbec s otevřenou náručí, hlavně proto, že je pronásledovala skupina

vznešených elfů, která za nimi prošla branou a napadla hlavní město Arvedanů na Asterionu, Aurean. Na elfy se sice okamžitě vrhnul Ertaron se svými vojáky, ale škoda už přesto byla napáchána a Khar byl asterionskými Arvedany považován za toho, kdo přivedl do klidu Aureanu nebezpečí a smrt.

Arvedané na Asterionu žili do té doby takřka idylickým způsobem. Vystavěli Aurean a další města na pobřeží velkého zálivu, svým umem a mocí byli pro místní domorodé obyvatelstvo jako bohové z této své převahy těžili natolik, že ji až zneužívali. Vládla mezi nimi anarchie a volnost. Kharův příchod to změnil. Ertaron pochopil, že jediná možnost, jak zabránit Kharovi, aby se stal vůdcem, je převzít autoritu na sebe, a to se také stalo. V roce –4853 k. l. bylo po důkladných přípravách vyhlášeno arvedanské císařství a Ertaron byl povolán císařem. Politika Arvedanů na Asterionu se pak ostře změnila. Začali místní pohany nejen využívat, ale i přímo ovládat a začleňovat je do své říše. Khar a jeho lidé se také chtěli podílet na vládě a růstu císařství, ale Ertaron před nimi důkladně uzavřel všechny přístupy k moci. To vedlo šest let po vyhlášení císařství k takzvanému Roku sváru. Khar totiž Ertarona nenáviděl a dlouho přemýšlel, jak se mu pomstít, až dospěl k závěru, že nemá jiné východisko, než postavit Arvedany proti sobě. V tom můžeme spatřit značný posun v jeho pohledu na svět. Zatímco na Arvedě a ještě i na Modrém měsíci se snažil Arvedany za každou cenu uchránit a pracovat pro obecné blaho (byť na pozadí toho byly jeho vlastní cíle), nyní neváhal uvrhnout svůj lid do občanské války. Jeho vlastní cíle se už staly takovou prioritou, že se nesnažil sám sobě předstírat, že dělá něco i pro druhé. Ovšem, navenek to předstíral dále. Pronesl před shromážděním lidu plamennou řeč proti Ertaronovi, kde mu spílal a hájil práva ostatních Arvedanů z Modrého měsíce, kteří byli nuceni žít na okraji společnosti, a také promlouval ve prospěch pohanů, kteří se stali nejnižší třídou císařství, živořící na hranici nevolnictví. Podařilo se mu svým charismatem strhnout dav na svou stranu a přinutit k útoku na Ertaronův palác. Císař ovšem nezaváhal a použil proti davu sílu zbraní a magie a Khar, přesně podle svého plánu, uprchl z města a nechal dav vykrváčet. Poté odešel na východ za Hromové hory, na obrovský poloostrov, kam zatím moc císařství nesahala, a zde začal budovat svou Východní říši. Nikdy se ovšem nevyhlásil císařem, nechával se titulovat pouze jako vůdce, čímž chtěl naoko ukázat, že je jeden z davu, nikoliv elitář. Na východ s ním odešla i většina Arvedanů z Modrého měsíce i mnoho stovek asterionských Arvedanů, kteří byli proti Ertaronovi. Brzy se ale hlavní silou a nejpočetnější složkou obyvatelstva Východní říše staly různé kmeny místních pohanů.

Dlouhá léta se pak Khar tvářil jako dobrotivý vůdce a jeho špehové předkládali lidem v císařství obraz toho, jak je Východní říše harmonická a ideální, a naopak vyčítali císařství mnohé chyby. To mělo v letech –4830 až 4080 k. l. za následek další vlnu emigrace Arvedanů z císařství na východ a hlavně tato propaganda získala Kharovi mnoho následovníků v císařství, kteří čekali, až je vůdce bude potřebovat. Khar se spolehl na své věrné v čele se Zurkhenem a předal jim vládu nad říší i plánování připravovaného útoku na císařství. Sám se pak opět ponořil do bádání, tentokrát se ale zabýval již jen a pouze vývojem nových zbraní a magických technik (v tomto směru mu velmi pomohla inspirace vznešenými elfy, kterým sám musel čelit na Modrém měsíci). Konečně v roce –4789 k. l. (takzvaném Roce zrady) se postavil do čela armády, jejíž páteř tvořili modří vlci a jejich jezdci, paže Arvedané v magických zbrojích a sami schopni kouzel, a maso pohané, chabě vyzbrojeni, ale v obrovské množství. S touto silou udeřil na císařství a zasadil mu krvavou ránu. Následná Válka rodných pak trvala přes pět set let a Khar se neštítel hnát své vojáky do bitev jen proto, aby umírali za jeho mrzké cíle. Koneckonců, Kharovy důvody k válce zanikly poměrně brzy. Ertaron roku –4779 k. l. abdikoval a lid povolal novým císařem schopného generála Asterona, jednoho z prvních generací Arvedanů narozených na Asterionu. Kharovi se v roce –4731 k. l. podařilo Ertarona zabít při cíleném útoku na jeho pevnost v

Efezleinu. Přesto válka pokračovala už jako by setrvačností, živena novými zly, nenávisťmi a zradami, které sama ve svém průběhu stvořila.

Až přišel rok -4726 k. l., který ač nemá žádné vzosné pojmenování, byl jedním z nejzlomovějších roků celé arvedanské historie na Asterionu. V tomto roce se totiž z Hiaklinta, arvedanského bojovníka na Kharově straně, stal skřet. Byla to první změna provedená tvárností, kterou Arvedané poznali, a všechny hluboce zasáhlo, co se může z člověka stát. Pro Khara to byl ovšem obrovský impuls, protože skřet je mnohem výkonnějším vojákem než člověk nebo Arvedan. Proto jakmile odhalil po několika měsících princip tvárnosti, začal své vojáky ponoukat k páchání co největších zvěrstev a nabízel za takovéto činy odměnu. Brzy se tak mnoho jeho vojáků stalo skřety. Navíc začal zkoumat, jak tvárnost využít při svých experimentech s mutacemi.

Válka se vyvíjela tak, že vlastně stagnovala, a Khar se opět stáhl z bojiště a zaměřil se na zkoumání Stínového světa Asterionu. Tušil, že jednou se mu znalost tohoto prostředí může hodit. Když se v roce -4523 k. l. objevili na straně Kharových protivníků první draci, válečné štěstí se na chvíli přiklonilo na stranu císařství. Netrvalo ale dlouho a i první skřeti se začali měnit ve zlé draky, byť jich bylo méně. To síly alespoň zčásti vyrovnalo. Další posilou armádám Východní říše byly Kharovy vynálezy, na kterých dlouho pracoval. Objevil lektvar, jenž dokázal podpořit a uspíšit přeměnu člověka ve skřeta, který povinně musela pít celá jeho armáda (dnes se už neužívá, protože jeho vedlejším účinkem bylo rychlejší stárnutí metabolismu a následná smrt), vytvořil rituál, kterým se dá vyvolat renorská padoucnice (poprvé se objevila v městě Renoru), začal magickými mutacemi upravovat některá zvířata a následně je používat ve svém vojsku. Pověstní byli třeba ilari, masožraví koně s tesáky jako tygr, nebo harge, obrovští ptáci, kteří žili na území Východní říše a Khar jim posílil kosti a svaly, aby mohli nosit lidi a skřety jako jezdce. Zlou pověst získali i hadi urapalové, které upravil tak, že dokázali vyvolat telepatický kontakt s jedním konkrétním člověkem. Každý důstojník Kharovy armády pak dostával svého urapala, který se na něj zafixoval a kterého tak mohl voják telepaticky ovládat a používat v boji. Krom toho vyvinul i několik ošklivých nemocí, jež nechal zanést mezi obyvatele císařství.

Ve čtyřicátém třetím století před královským letopočtem se už všem zdálo, že válka bude trvat navždy. Dokonce i Khar byl unaven tím, že stále nedokázal císařství srazit do prachu. A tak když se mu roce -4252 k. l. od špehů donesla zvěst o Taranisovi, věštbě, která se k němu vázala, a naději, jakou do toho mladíka celé císařství vkládalo, rozhodl se, že Taranise zničí. Nechal unést jeho snoubenku Firian a vyprovokoval jej tím k tomu, aby se vydal na svou osudovou výpravu. Po celou dobu jeho pouti Khar Taranise různými způsoby sledoval a dovolil mu dojít až k jeho pevnosti, k Obsidiánové věži. Poté spolu se spoutanou Firian vyšel z bran své pevnosti, zabil ji a utkal se s Taranisem. Výsledek souboje je sice dobře znám všem, zaslouží si však bližší osvětlení.

Kharovým plánem bylo prostě zabít Taranise a nahlodat tím morálku obyvatel císařství do takového bodu, že by to podlomilo jejich bojové schopnosti. Khar nejenže vždy věřil ve svobodnou volbu, on ji i sám svými činy do světa přinesl. Nevěřil tedy na osud, předurčení a věštbu, protože koneckonců sám se předurčení vzepřel a myslel si, že tím zlomil moc, kterou nad ním osud mohl mít. Proto nebral věštbu, která se vztahovala k Taranisovi, vážně a jednoduše vůbec nepředpokládal, že by mu ten směšný mladík mohl nějak ublížit. Nebyla v tom ani tak arogance, jako prostě víra v sebe sama. Navíc se natolik vzdálil myšlenkám a pocitům obyčejných lidí, že dokonce zapomněl na vlastní zkušenost při smrti Lankara a domníval se, že když zabije Firian, Taranise tím zdrtí. Stal se samozřejmě přesný opak a arvedanský rek byl hnán slepou zuřivostí v touze po pomstě. Navíc celá Sedmnáctka byla toho odpoledne na straně Taranise: přispěla k tomu, že právě při souboji získal schopnost proměny v draka, a vůbec ho

všemožně svými silami podporovala, neboť bez pomoci bohů by, upřímně řečeno, neměl proti temnému bohu Kharovi šanci. Khar tedy zemřel, Taranis zmizel a svět se náhle na čas změnil. Mohutná ofenzíva, kterou Khar plánoval poté, co zabije Taranise, se nikdy neuskutečnila, došlo k rozepřím mezi Kharovými generály, z nichž někteří dostali strach. Celá Východní říše se propadla do chaosu a císařství toho využilo, aby opět nabralo dech a vydalo se za polární kruh, kde bylo založeno Devět knížectví. Přesto udělali Arvedané chybu, protože sami neudeřili na Východní říši ve chvíli, kdy byla nejslabší, pouze střežili hranice. To se jim nakonec vymstilo, protože Zurkhen schraňoval Kharův krystal duše a bylo jen otázkou času, kdy se Démon vrátí.

Pokračování snad někdy příště